

Arrest

nr. 129 388 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 juni 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig van Bammat-Yurt, een dorp ten noorden van Khasavyurt, Dagestan. U bent op traditionele en wettige wijze gehuwd met M. A. (...) (O.V. (...)) en samen hebben jullie 2 zonen, van wie de jongste in België geboren is.

Op 19 januari 2011 kwam u in België aan en u vroeg er, gelijktijdig met uw partner, asiel bij de bevoegde instanties. Het Commissariaat-generaal sloot deze aanvraag op 20 juli 2011 af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing werd op 24 november 2011 bevestigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u, opnieuw samen met uw partner, een nieuwe asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 25 maart 2014.

In het kader van uw huidige, in casu tweede asielaanvraag, verklaart u nog steeds niet naar uw herkomstland te kunnen terugkeren omwille van de problemen die u aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag. U beriep zich destijds op problemen door uw band met een zekere R. M. (...), die verdacht werd van een aanslag tegen een controlepost in Khasavyurt op 4 december 2009. Hierdoor zou u de aandacht van de autoriteiten op zich gevestigd hebben. Vrij recent kwam uw dorpsgenoot, een zekere K. N. (...), bij een aanslag om het leven en dit na een verblijf in België. Na diens dood – en omdat u geen wettige verblijfstitel meer hebt in België – ging uw vader naar de mensenrechtenorganisatie Memorial om een bewijs van uw beweerde problemen te verkrijgen. Op 17 februari 2014 vond er een huiszoeking plaats op uw voormalige thuisadres.

In het kader van onderhavige asielaanvraag legt u de volgende (originele) documenten over: 2 convocaties, 1 medisch attest en 1 verslag van een huiszoeking.

Uw partner, M. A. (...) (O.V. (...)), beroept zich voor haar asielaanvraag, die ze gelijktijdig met u indiende, hoofdzakelijk op de door u ingeroepen asielmotieven. Tevens verwijst ze naar het aantreden van president Abdulatipov, die het beleid ten aanzien van (radicale) moslims aanzienlijk zou verstrengd hebben.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, nl. het feit dat u in uw herkomstland zou gevisseerd zijn omwille van uw connectie met R. M. (...), die zelf verdacht werd van betrokkenheid bij een aanslag tegen een controlepost in Khasavyurt. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken omwille van een substantieel gebrek aan kennis, een gebrek aan inspanningen om zich verder te informeren, en een gebrek aan documenten waarvan kon verwacht worden dat deze werden voorgelegd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg staat de beoordeling in het kader van uw vorige aanvraag vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In casu komt het Commissariaat-generaal tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvraag heeft uiteengezet (nl. de politie komt bij uw ouders steeds naar u vragen en denkt nog steeds dat u in de bergen of de bossen ondergedoken zit: verklaring DVZ tweede aanvraag, vragen 15 en 18), moet worden beklemtoond dat deze asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt (2 oproepingen, 1 medisch attest, een verslag van een huiszoeking) ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, kan opgemerkt worden dat u bij deze asielaanvraag weliswaar heeft voldaan aan de verwachting bij de eerste asielaanvraag om een aantal van deze documenten neer te leggen, maar de vaststelling blijft dat u deze documenten (in het bijzonder de 2 oproepingen en het medisch attest) niet tijdens uw eerste asielprocedure heeft neergelegd hoewel u toen reeds in het bezit zou zijn geweest van deze documenten. Aangezien uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u, na aankomst in België, nog zeer regelmatig contact onderhoudt met uw ouders, die nog in uw

herkomstland verblijven, was het redelijk om te verwachten dat u dergelijke documenten ruimschoots eerder zou overleggen. Dat u pas in het kader van uw huidige aanvraag en dusdanig laattijdig dergelijke documenten overlegt, ondermijnt de bewijswaarde van deze documenten. Bovendien blijven de overige argumenten in de eerste beslissing overeind en zijn zij voldoende om deze nieuwe documenten niet als een nieuw element te beschouwen die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Omwille van het feit dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten tegen betaling makkelijk te verkrijgen zijn (zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier), is de bewijswaarde van deze documenten (alook van het verslag van huiszoeking, welke van recentere datum is) bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft het medisch attest kan daarenboven opgemerkt worden dat het weliswaar melding maakt van een hersenschudding en een kneuzing van de rechterschouder, maar het document bevat geen informatie die erop wijst dat u voormelde verwondingen zou hebben opgelopen in de door u geschetste omstandigheden (slagen tijdens detentie). Bijgevolg heeft het document sowieso een geringe bewijskracht. Aangaande het verslag van huiszoeking kan verder opgemerkt worden dat het zeer opmerkelijk is dat u van dit huiszoekingsbevel tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 maart 2014, weliswaar gewag maakte, maar niet kon zeggen wanneer de betreffende huiszoeking had plaatsgevonden (vraag 15, verklaring DVZ, 2e aanvraag), hoewel dit blijkens het document zou gebeurd zijn op 17 februari 2014, in casu slechts iets meer dan een maand voor uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden opgetekend. Dergelijke mate van onwetendheid over een zeer recent bewijsstuk, bevestigt het gebrek aan geloofwaardigheid van dit attest.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot een gebeurtenis die geen direct verband houdt met uw vorige asielaanvraag (de dood van uw dorpsgenoot K. N. (...)), moet worden benadrukt dat deze niet voldoende zijn om als nieuw element te beschouwen.

U verklaart (CGVS, gehoorverslag dd.18.04.2014, p.2) dat uw problemen niks te maken hebben met (de dood van) K. N. (...); eerder haalt u zijn (gewelddadig) overlijden aan om de algemene situatie in uw herkomstland te illustreren (CGVS, 18.04.2014, p.2). Wat betreft de algemene veiligheidssituatie geldt de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een

vervolgning van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Behalve de hiervoor reeds besproken documenten, legt u geen andere stukken voor waardoor onderhavige aanvraag alsnog in overweging kan genomen worden. U legt de geboorteaktes van uzelf, uw partner en uw 2 zonen over. De documenten bevatten louter gegevens over jullie identiteit, die hier niet betwist wordt. Ten slotte legt u uw militair boekje over. Het document bewijst enkel dat u gekend bent bij de militaire autoriteiten in uw herkomstland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde uzelf (verklaring DVZ, 2e aanvraag, vraag 15) dat de nieuwe president Abdulatipov de wetgeving voor gelovigen heeft verstrengd. Aangezien onvoldoende duidelijk was hoe u voormelde verstrenging in verband brengt met uw persoonlijke situatie of die van uw gezin, werd u door het Commissariaat-generaal opgeroepen voor een gehoor in het kader van het voorafgaand onderzoek na het indienen van een meervoudige aanvraag.

Immers, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Welnu, wat betreft het door u opgeworpen asielmotief bij de Dienst Vreemdelingenzaken inzake de verstrengde houding ten aanzien van gelovigen vanwege president Abdulatipov, waarvoor u bij het Commissariaat-generaal de gelegenheid werd geboden om het verder te duiden, moet worden besloten dat uw verklaringen geenszins overtuigen. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (CGVS, gehoorverslag dd.18.04.2014, p.2) blijkt immers dat u de zogenaamd strengere houding vanwege de president ten aanzien van diepgelovige moslims uitsluitend in verband brengt met de eerder aangehaalde problemen van uw partner, die in het kader van zijn eerste aanvraag ongeloofwaardig werden bevonden. Bijgevolg is het niet aannemelijk te noemen dat u en/of uw partner riskeert om gevisieerd te worden door het huidige bewind in uw herkomstregio. Bovendien mag uit uw verklaringen (CGVS, gehoorverslag dd.18.04.2014, p.2) afgeleid worden dat u het huidige bewind van president Abdulatipov niet om andere redenen vreest, behalve dan om de problemen van uw partner. Bijgevolg mag geconcludeerd worden dat de door u naar voor gebrachte vrees jegens het huidige bewind, niet kan weerhouden worden als een ernstig nieuw element in het kader van onderhavige aanvraag.

U legt evenmin documenten over die kunnen beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

Gelet op al het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van “de beginselen van behoorlijk bestuur” en van het verbod van willekeur. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”. In een derde en laatste middel wordt door verzoekende

partijen de schending aangehaald van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de “*motiveringsplicht*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel. De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. In verband met de opgeworpen schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Wat betreft de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 13 EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt. De Raad benadrukt dat verzoekende partijen met onderhavige procedure beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun tweede asielaanvraag steunen op het feit dat zij nog steeds niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalden in het kader van hun eerste asielaanvraag, meer bepaald het feit dat eerste verzoekende partij door de autoriteiten geviséerd zou worden omwille van haar band met R. M., die verdacht werd van een aanslag tegen een controlepost in Khasavyurt op 4 december 2009. Eerste verzoekende partij geeft verder nog aan dat vrij recent haar dorpsgenoot, een zekere K. N., bij een aanslag om het leven kwam en dit na een verblijf in België, dat haar vader naar de mensenrechtenorganisatie Memorial ging om een bewijs van haar beweerde problemen te verkrijgen en dat op 17 februari 2014 een huiszoeking plaatsvond op haar voormalig thuisadres. Tweede verzoekende partij geeft in het kader van haar tweede asielaanvraag tevens aan te vrezen voor het huidig bewind, gezien de verstrengde houding ten aanzien van diepgelovige moslims vanwege president Abdulatipov. Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag leggen verzoekende partijen twee convocaties, een medisch attest en een verslag van een huiszoeking voor.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.*”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt

voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.2.5. De Raad stelt vast dat met betrekking tot de door eerste verzoekende partij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, in de bestreden beslissingen terecht het volgende wordt opgemerkt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvraag heeft uiteengezet (nl. de politie komt bij uw ouders steeds naar u vragen en denkt nog steeds dat u in de bergen of de bossen ondergedoken zit: verklaring DVZ tweede aanvraag, vragen 15 en 18), moet worden beklemtoond dat deze asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.”* Er kan inderdaad niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

2.2.6.1. In hun verzoekschrift merken verzoekende partijen op dat het al te strikt toepassen van de regels aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus deze regels kennelijk inhoudelijk schendt, dat de feiten zoals ze voorliggen bepalend zijn om iemand tot vluchteling te erkennen, dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot ongegrondheid, dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen, dat bij gebeurlijke tegenstellingen en lacunes dient te worden nagegaan of deze van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet, dat het feit dat de asielzoeker een completer verhaal zou hebben verteld lopende *“het dringend beroep”* zelfs inzake essentiële zaken niet betekent dat er een *“tegenstelling is met het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken”*, dat steeds dient te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan verzoekende partijen zelf en ten slotte dat *in casu* dient te worden vastgesteld dat hun asielrelaas ten eerste als geloofwaardig dient te worden aangenomen. Verder in het verzoekschrift benadrukken verzoekende partijen nogmaals dat zij bij hun feitenrelaas blijven dat ook overeenstemt met de werkelijkheid en zij merken in dit verband op dat het vreemd is om enerzijds te stellen dat er in *“Tsjetsjenië”* een *“vast systeem”* bestaat volgens het hetwelk er sprake is van verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies, terwijl er anderzijds wordt vastgesteld dat er geen bewijzen voorliggen dat een dergelijke situatie zich bij hen zou hebben voorgedaan. Verzoekende partijen wensen met de meeste klem te protesteren tegen een dergelijke werkwijze waarbij enerzijds gesteld wordt dat er sprake is van onmenselijke behandelingen, doch anderzijds zomaar gratis wordt aangenomen dat zij er wel geen last van zullen hebben. De argumentatie waarbij algemeen de klemtoon wordt gelegd op beweerde tegenstrijdigheden, en verder het gebrek aan bewijzen en uiteindelijk het feit dat hun verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan, is geenszins overtuigend, aldus verzoekende partijen.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat bovenstaand verweer betrekking heeft op de – kritiek op de werkwijze en de motivering van verwerende partij aangaande de (vaststelling van de) – geloofwaardigheid van de

verklaringen die verzoekende partijen hebben afgelegd tijdens hun eerste asielaanvraag. Verzoekende partijen hameren er verschillende keren op dat zij wel degelijk de waarheid hebben verteld en dat de door verwerende partij aangebrachte motivering om het tegendeel te beweren niet afdoende is. Zoals in de bestreden beslissingen reeds werd aangehaald, wijst de Raad erop dat dit voorgehouden asielrelaas door verwerende partij bij beslissingen van 19 juli 2011 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partijen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de arresten nrs. 70 623 en 70 624 van 24 november 2011 bevestigd waartegen geen beroep werd ingediend bij de Raad van State. Het komt verzoekende partijen toe nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Het zich louter vasthouden aan de eerder afgelegde verklaringen en het uiten van algemene, niet geconcretiseerde, kritiek, kunnen in geen geval beschouwd worden als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

2.2.7.1. Voorts benadrukken verzoekende partijen dat zij hebben aangehaald dat zeer recent een huiszoeking heeft plaatsgevonden en dat de vader van eerste verzoekende partij contact heeft opgenomen met Memorial teneinde alsnog een verklaring te bekomen inzake de tot op heden bestaande ernstige problemen. Deze zeer recente informatie maakt wel degelijk een nieuw element uit dat van doorslaggevend belang is. Verzoekende partijen vragen dat er bijkomend onderzoek hiernaar wordt gedaan en zij merken op dat verwerende partij steeds *“het één en ander”* kan nagaan *“via haar bronnen”* en dat zij dan vrij vlug zal kunnen vaststellen *“dat er sprake is van gelijklopende verklaringen en werkelijkheidsgetrouwe uiteenzetting der feiten”*. Verzoekende partijen concluderen dat het duidelijk is dat er wel degelijk een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet waarbij de kans aanzienlijk vergroot wordt dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming. Verzoekende partijen halen nog het volgende aan: *“Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur en art. 48/3 VW om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten de aanvraag van verzoekers te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig”*.

2.2.7.2. Vooreerst herhaalt de Raad dat de verklaringen dat recent een huiszoeking heeft plaatsgevonden en dat de vader van eerste verzoekende partij contact heeft opgenomen met Memorial teneinde alsnog een verklaring te bekomen inzake de tot op heden bestaande ernstige problemen, volledig in het verlengde liggen van de door hen voorgehouden asielmotieven in het kader van hun eerste asielaanvraag, dewelke evenwel ongeloofwaardig werden bevonden. Deze verklaringen, die op generlei wijze worden ondersteund door objectieve bewijzen, zijn op zich dan ook niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Waar verzoekende partijen vragen dat er bijkomend onderzoek wordt gedaan naar deze elementen en opmerken dat verwerende partij steeds *“het één en ander”* kan nagaan *“via haar bronnen”*, gaan zij eraan voorbij dat het niet de taak is van de asielinstanties om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Verzoekende partijen dienen immers zelf aannemelijk te maken nood te hebben aan internationale bescherming, doch blijven hier in gebreke.

2.2.8.1. Verzoekende partijen menen dat door verwerende partij onterecht wordt gesteld dat de door hen voorgelegde stukken onvoldoende zouden zijn.

Verzoekende partijen achten het vooreerst ongeoorloofd dat verwerende partij zomaar alle documenten afwijst op basis van de bewering dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen. Zij bemerken dat kwade trouw nooit wordt vermoed, maar daarentegen aangetoond dient te worden, hetgeen verwerende partij evenwel nalaat. Verzoekende partijen beklemtonen dat de door hen neergelegde documenten niet werden aangekocht en werkelijkheidsgetrouw zijn.

Betreffende de door hen neergelegde convocaties, onderstrepen zij dat deze convocaties bevestigd worden door het feit dat er blijvend navraag wordt gedaan naar eerste verzoekende partij en dat bovendien ook Memorial – waar een dossier is opgestart – het één en ander kan bevestigen. Deze stukken zouden verwerende partij dan ook tot voorzichtigheid moeten nopen en minstens zou er enig verder onderzoek moeten plaatsvinden. De twee convocaties tonen wel degelijk aan dat eerste verzoekende partij destijds is opgeroepen.

Aangaande het medisch attest, stellen verzoekende partijen dat dit document strookt met hun asielrelaas en menen zij dat het niet opgaat om het één en ander in twijfel te trekken louter op basis van bepaalde beweringen en eenzijdige interpretaties. Eisen dat het medisch attest informatie zou moeten bevatten inzake de oorzaak van de verwondingen, is totaal uit den boze, daar dit een vraag inhoudt naar

een dixit-attest, waarvan de bewijswaarde echter gering is daar het gebaseerd is op hetgeen de betrokkene zelf heeft verteld. Bovendien zijn de behandelende artsen niet geneigd om dergelijke schriftelijke verklaringen af te leggen uit angst voor represailles door de politiediensten. In het medisch attest is de medische problematiek – hetgeen de behandelende arts zelf kan vaststellen – duidelijk omschreven. Volgens verzoekende partijen heeft het medisch getuigschrift wel een aanzienlijke bewijswaarde en ondersteunt dit document hun asielaanvraag.

Inzake de opmerkingen van verwerende partij omtrent het voorgelegde huiszoekingsbevel, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij op het ogenblik van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog maar net had vernomen dat er een huiszoeking had plaatsgevonden en dat zij hierover derhalve nog niet veel kon vertellen. Het is pas naderhand dat zij het huiszoekingsbevel verkregen heeft met daarop meer details over de huiszoeking. Volgens verzoekende partijen zou het zelfs abnormaal zijn indien eerste verzoekende partij reeds alle details zou geweten hebben zonder enig stuk hieromtrent in handen te hebben gehad.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de twee convocaties, het medisch attest en het verslag van een huiszoeking die door verzoekende partijen in het kader van hun huidige asielaanvraag werden voorgelegd, niet vermogen hun geloofwaardigheid te herstellen. De commissaris-generaal beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt (2 oproepingen, 1 medisch attest, een verslag van een huiszoeking) ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, kan opgemerkt worden dat u bij deze asielaanvraag weliswaar heeft voldaan aan de verwachting bij de eerste asielaanvraag om een aantal van deze documenten neer te leggen, maar de vaststelling blijft dat u deze documenten (in het bijzonder de 2 oproepingen en het medisch attest) niet tijdens uw eerste asielprocedure heeft neergelegd hoewel u toen reeds in het bezit zou zijn geweest van deze documenten. Aangezien uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u, na aankomst in België, nog zeer regelmatig contact onderhoudt met uw ouders, die nog in uw herkomstland verblijven, was het redelijk om te verwachten dat u dergelijke documenten ruimschoots eerder zou overleggen. Dat u pas in het kader van uw huidige aanvraag en dusdanig laatstijdig dergelijke documenten overlegt, ondermijnt de bewijswaarde van deze documenten. Bovendien blijven de overige argumenten in de eerste beslissing overeind en zijn zij voldoende om deze nieuwe documenten niet als een nieuw element te beschouwen die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Omwille van het feit dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten tegen betaling makkelijk te verkrijgen zijn (zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier), is de bewijswaarde van deze documenten (alook van het verslag van huiszoeking, welke van recentere datum is) bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.*

Wat betreft het medisch attest kan daarenboven opgemerkt worden dat het weliswaar melding maakt van een hersenschudding en een kneuzing van de rechterschouder, maar het document bevat geen informatie die erop wijst dat u voormelde verwondingen zou hebben opgelopen in de door u geschetste omstandigheden (slagen tijdens detentie). Bijgevolg heeft het document sowieso een geringe bewijskracht. Aangaande het verslag van huiszoeking kan verder opgemerkt worden dat het zeer opmerkelijk is dat u van dit huiszoekingsbevel tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 maart 2014, weliswaar gewag maakte, maar niet kon zeggen wanneer de betreffende huiszoeking had plaatsgevonden (vraag 15, verklaring DVZ, 2e aanvraag), hoewel dit blijkens het document zou gebeurd zijn op 17 februari 2014, in casu slechts iets meer dan een maand voor uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden opgetekend. Dergelijke mate van onwetendheid over een zeer recent bewijsstuk, bevestigt het gebrek aan geloofwaardigheid van dit attest.”

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen de motivering in de bestreden beslissingen dat de vaststelling dat zij de twee convocaties en het medisch attest pas in het kader van hun tweede asielaanvraag overleggen, en deze niet tijdens hun eerste asielprocedure hebben neergelegd hoewel zij toen reeds in het bezit zouden zijn geweest van deze documenten, en derhalve laatstijdig deze documenten overleggen, de bewijswaarde van deze documenten ondermijnt, ongemoeid laten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat verwerende partij niet zomaar alle documenten kan afwijzen op basis van de bewering dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen, stelt de Raad vast dat verwerende partij in de bestreden beslissingen enkel aansluitend opmerkt dat uit de informatie waarover zij beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat in Dagestan documenten tegen betaling makkelijk te verkrijgen zijn gezien de wijdverspreide corruptie aldaar. Dergelijke informatie, die niet door

verzoekende partijen wordt weerlegd in hun verzoekschrift, versterkt de conclusie dat aan de door hen voorgelegde documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht, doch de Raad wijst erop dat deze conclusie niet enkel gebaseerd is op deze informatie, zoals duidelijk blijkt uit hiernavolgende uiteenzetting.

Waar verzoekende partijen stellen dat de door hen neergelegde convocaties bevestigd worden door het feit dat er blijvend navraag gedaan wordt naar eerste verzoekende partij en dat ook Memorial het één en ander kan bevestigen, herhaalt de Raad dat verzoekende partijen deze beweringen op geen enkele wijze staven door objectieve bewijzen. Desbetreffend argument is dan ook geenszins van aard om de motivering in de bestreden beslissingen dat aan de convocaties die door verzoekende partijen geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend in een ander daglicht te stellen. Gelet op de vaststelling dat verzoekende partijen nagelaten hebben deze convocaties over te leggen in het kader van hun eerste asielaanvraag, en deze documenten dan ook laattijdig aanbrengen, en daarbij het gegeven dat de bewijswaarde van dergelijke documenten sowieso bijzonder relatief is omwille van het feit dat in Dagestan documenten tegen betaling makkelijk te verkrijgen zijn gezien de wijdverspreide corruptie aldaar, besluit verwerende partij terecht dat aan de overgelegde convocaties geen bewijswaarde kan worden toegekend en dat de twee convocaties op zich dan ook niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen.

Wat betreft het medisch attest, is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen met bovenstaand verweer op geen enkele manier de motivering weerleggen dat het document geen informatie bevat die erop wijst dat eerste verzoekende partij voormelde verwondingen zou hebben opgelopen in de door haar geschetste omstandigheden. De uitleg dat ook een dixit-attest, gebaseerd op de verklaringen van de betrokkene, een geringe bewijswaarde heeft, dat behandelende artsen bovendien niet geneigd zijn om dergelijke schriftelijke verklaringen af te leggen uit angst voor represailles door de politiediensten en dat de medische problematiek van eerste verzoekende partij wel duidelijk in het medisch attest staat, doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk. Gezien het medisch attest louter melding maakt van een hersenschudding en een kneuzing van de rechterschouder, zonder enige informatie die erop wijst dat eerste verzoekende partij deze verwondingen zou hebben opgelopen in de door haar geschetste omstandigheden, meent de Raad dat desbetreffend document niet van aard is om de door verzoekende partijen voorgehouden problemen aan te tonen.

Voorts is de Raad van oordeel dat de onwetendheid van eerste verzoekende partij over wanneer de huiszoeking waarop het door haar aangebrachte verslag van huiszoeking betrekking heeft, plaatsvond, wel degelijk het gebrek aan geloofwaardigheid van dit attest bevestigt. Dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken voorhoudt dat een huiszoeking heeft plaatsgevonden, maar niet eens weet wanneer deze zou hebben plaatsgevonden, terwijl uit het later door haar aangebrachte huiszoekingsbevel blijkt dat de huiszoeking slechts iets meer dan een maand voor haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben plaatsgevonden, is allesbehalve aannemelijk. De uitleg dat zij nog niet op de hoogte was van de details omdat zij pas had vernomen dat er een huiszoeking had plaatsgevonden, kan deze onwetendheid niet vergoelijken daar het moment waarop deze huiszoeking heeft plaatsgevonden geenszins een 'detail' betreft. Ook het gegeven dat zij het huiszoekingsbevel pas naderhand heeft verkregen, met daarop meer details over de huiszoeking, volstaat niet om te verklaren dat eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet wist wanneer de huiszoeking had plaatsgevonden. Immers stelt zij telefonisch door haar vader te zijn ingelicht over de huiszoeking en over het feit dat hij hierover een verslag van huiszoeking heeft liggen (administratief dossier, stuk 11a, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15). Dat zij dan niet op de hoogte zou zijn gebracht of niet geïnformeerd zou hebben naar wanneer de huiszoeking had plaatsgevonden, is geenszins plausibel. Dergelijke onwetendheid omtrent de huiszoeking waarop het verslag van huiszoeking betrekking heeft, tast de bewijswaarde van het verslag van huiszoeking dan ook op fundamentele wijze aan.

2.2.9. Betreffende de verklaring van eerste verzoekende partij in het kader van haar tweede asielaanvraag dat een dorpsgenoot, K. N., bij een aanslag om het leven kwam en dit na een verblijf in België, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissingen terecht het volgende wordt opgemerkt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot een gebeurtenis die geen direct verband houdt met uw vorige asielaanvraag (de dood van uw dorpsgenoot K. N. (...)), moet worden benadrukt dat deze niet voldoende zijn om als nieuw element te beschouwen.*

U verklaart (CGVS, gehoorverslag dd.18.04.2014, p.2) dat uw problemen niks te maken hebben met (de dood van) K. N. (...); eerder haalt u zijn (gewelddadig) overlijden aan om de algemene situatie in uw herkomstland te illustreren (CGVS, 18.04.2014, p.2).” Verzoekende partijen beperken zich in hun verzoekschrift desbetreffend tot de herhaling van dit feit, hetgeen echter niet van aard is om

desbetreffend motief van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Immers, het komt aan verzoekende partijen toe om de motieven in de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven. De vaststelling van verwerende partij dat dit feit door eerste verzoekende partij eerder werd aangehaald om de algemene situatie in haar land van herkomst te illustreren blijft dan ook onverminderd overeind en de Raad verwijst dan ook naar de uiteenzetting in punt 2.2.12. omtrent de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.10.1. Verzoekende partijen zijn van oordeel dat er *in casu* geen enkele “*feitenvinding*” is gebeurd in de zin dat verwerende partij zich heeft beperkt tot de bewering dat er geen nieuwe elementen zijn in hun dossier en dat er om die reden geen nieuw onderzoek zal plaatsvinden van hun asielaanvraag. Volgens verzoekende partijen kunnen verwerende partij zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel alles berust op een eenzijdige interpretatie van hun verklaringen.

2.2.10.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de inhoud van de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij op een duidelijke en uitvoerige manier motiveert waarom zij tot de conclusie komt dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. De door verzoekende partijen aangevoerde kritiek dat verwerende partij zich zou hebben beperkt tot de bewering dat er geen nieuwe elementen zijn in haar dossier en dat er om die reden geen nieuw onderzoek zal plaatsvinden van hun asielaanvraag, dat zij derhalve niets heeft onderzocht en dat haar bevindingen gebaseerd zijn op een eenzijdige interpretatie van de verklaringen van verzoekende partijen, vindt, los van het feit dat deze kritiek helemaal niet op een concrete wijze worden toegelicht in het verzoekschrift, helemaal geen steun in de bestreden beslissingen.

2.2.11.1. Verzoekende partijen voeren aan dat in de bestreden beslissingen zomaar ten onrechte tal van zaken worden opgeworpen zogezegd ten nadele van hen, terwijl deze elementen in werkelijkheid geenszins correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van hun asielaanvraag. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij in de mate van het mogelijke hebben geantwoord op de aan hen gestelde vragen, doch dat zij niet alles wisten en ook niet konden weten. Zij vinden het opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten.

2.2.11.2. De Raad is van oordeel dat *in casu* kan worden verwezen naar de uiteenzetting gedaan in punt 2.2.10.2.. Hij wenst hierbij nog op te merken dat verzoekende partijen geen enkele toelichting geven bij hun bewering dat verwerende partij bepaalde vaststellingen zou hebben gedaan in hun beslissingen die gebaseerd zouden zijn op een verkeerde beoordeling van hun asielaanvraag. Het louter uiten van een dergelijke kritiek, die bovendien helemaal geen steun vindt in de bestreden beslissingen, kan vanzelfsprekend niet door de Raad worden aanvaard als een geldig argument waarmee verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht kunnen stellen.

2.2.12. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking ‘binnenlands gewapend conflict’ betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 10, deel 1, “*Subject related briefing: Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2013*” d.d. 28 februari 2013), die

gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, geoordeeld dat, hoewel Dagestan niet vrij is van problemen, de situatie er actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze informatie in het administratief dossier wordt bevestigd door het Cedoca-rapport "*COI Focus: Dagestan – Veiligheidssituatie*" van 7 april 2014, dat door verwerende partij werd toegevoegd in haar aanvullende nota d.d. 18 augustus 2014. Immers blijkt uit deze informatie dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Desbetreffend rapport betreft dan ook een loutere bevestiging van de reeds eerder vastgestelde veiligheidssituatie in Dagestan en kan derhalve niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Verzoekende partijen voeren in dit verband aan dat *in casu* geenszins concreet gemotiveerd werd waarom hun de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend en dat geen enkel afdoend onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan, die er geenszins op verbeterd is. Verzoekende partijen verwijzen naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" en zij wijzen erop dat er zich in Dagestan nog steeds mensenrechtenschendingen voordoen van diverse aard, dat de gevechtshandelingen zijn toegenomen in omvang en in intensiteit, waarbij het duidelijk is dat het in Dagestan niet veilig is en dit steeds minder en dat de situatie aldaar ernstig en precair blijkt en dat, gelet op deze situatie, hun leven in Dagestan "*ten zeerste in gevaar*" is. Verzoekende partijen duiden er nog op dat de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen in het verleden heeft geoordeeld dat "*de bevolking van de Kaukasusrepublieken het slachtoffer was van groepsvervolging*" en dat van de overheid mag worden verwacht dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder er "*meer dan 100% zeker*" van te zijn dat er zich in hun hoofde "*geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland*". Door zomaar enerzijds te aanvaarden dat er in hun land van herkomst folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies plaatsvinden, doch hen anderzijds zonder meer de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren door enkel te stellen dat er sprake is van "*een beperkt aantal burgerslachtoffers*", schendt verwerende partij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zo besluiten verzoekende partijen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat het besluit van verwerende partij dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen, ingegeven is door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het argument van verzoekende partijen dat in de bestreden beslissingen niet concreet gemotiveerd werd waarom hun de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, mist dan ook feitelijke grondslag. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die het besluit ondersteunen dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking komen, echter niet betekent dat het besluit omtrent het aanbrengen van nieuwe elementen inzake de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De conclusie dat verzoekende partijen heden in Dagestan geen risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, is, zoals reeds gesteld, gebaseerd op objectieve informatie waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, stuk 10, deel 1) en die bevestigd wordt door het Cedoca-rapport "*COI Focus: Dagestan – Veiligheidssituatie*" van 7 april 2014 (aanvullende nota verwerende partij d.d. 18 augustus 2014)). Het argument van verzoekende partijen dat er geen afdoend onderzoek werd verricht naar de situatie in Dagestan, kan dan ook niet worden bijgetreden. Hierbij wenst de Raad er nog op te wijzen dat het niet aan verwerende partij toekomt om met honderd procent zekerheid vast te stellen dat verzoekende partijen bij terugkeer naar haar land van herkomst geen dergelijk risico loopt. Uit voormeld artikel blijkt dat verwerende partij enkel nagaat of er sprake is van een "reëel risico" bestaande uit een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, hetgeen *in casu* niet het geval is. Verzoekende partijen betwisten deze door verwerende partij gedane conclusie en zij beweren dat de situatie in Dagestan wel degelijk van die aard is dat zij er als burger een reëel risico lopen om ernstige schade te lijden in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat verzoekende partijen zich dienaangaande beperken tot de verwijzing naar de verschillende mensenrechtenschendingen die er nog steeds plaatsvinden en de

verwijzing naar “*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*”. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift geen objectieve landeninformatie aangaande de veiligheidssituatie in Dagestan bijbrengen die een ander licht kan werpen op de door verwerende partij gebruikte informatie en de daaruit afgeleide conclusie. Het verwijzen naar verschillende problemen op het vlak van de mensenrechten in Dagestan – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissingen niet wordt ontkend – volstaat niet om aan te tonen dat er heden in Dagestan sprake is van een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een niet nader genoemd “*negatief reisadvies*” wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een van de diverse regio’s van de noordelijke Kaukasus, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partijen die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het Kaukasus-gebied.

2.2.13. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.2.14. In zoverre verzoekende partijen nog artikel 3 EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.2.15. Waar verzoekende partijen nog opmerken dat de motivering in evenredigheid dient te zijn met het belang van de beslissing, wijst de Raad erop dat het redelijkheidsbeginsel enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat de nieuwe elementen die door verzoekende partijen werden aangebracht in het kader van hun tweede asielaanvraag niet van die aard zijn dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komen, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partijen in het kader van hun tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden

beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT